

F4F-4 Wildcat late

eduard

1/48 Scale Plastic Model Kit

ProfiPACK
edition

V době vypuknutí války v Pacifiku byl Wildcat hlavním stíhacím letounem, operujícím z palub amerických letadlových lodí. Japonská Zera byla sice rychlejší i obratnější, piloti Wildcatů jim přesto dokázali úspěšně čelit.

Společnost Grumman se stala na počátku 30. let hlavním dodavatelem stíhacích letounů US Navy díky dvouplošníku FF a nástupcům F2F a F3F. V roce 1935 již ale dvouplošníky zastarávaly a s prototypem XF4F-1 (tovární označení G-19) již Grumman proti jednoplošnému Brewsteru F2A-1 Buffalo v soutěži US Navy na nový stíhací letoun neuspěl. U Grummanu pochopili, že dvouplošníkem odzvonilo, a tak nakonec XF4F-1 přepracovali na celokovový jednoplošník, označený jako XF4F-2 (G-18).

Trup byl převzat jen s malými změnami, zcela nové bylo samozřejmě křídlo, které využívalo nový profil NACA 230. K pohonu byl vybrán motor Pratt & Whitney R-1830-66 Twin Wasp s jednostupňovým jednonorychlostním kompresorem o výkonu 750 kW (1000 hp). Palivová nádrž byla umístěna pod kokpitem a měla objem 415 l, za pilotní sedačkou pak byla umístěna ještě nouzová nádrž (75 l). Výzbroj tvořily dva kulometry ráže 7,62 mm v trupu a dva kulometry 12,7 mm v křídle. Pod křídlo také mohly být zavěšeny dvě bomby ráže 45 kg (100 lb). Z předchozích konstrukcí byl převzat složitý podvozek, který pilot zatahoval ručně pomocí kliky do trupu.

První let XF4F-2 byl proveden 2. září 1937, v dubnu 1938 pak proběhly porovnávací zkoušky s XF2A-1 Buffalo a také s letounem Seversky XFN-1. Prototyp Wildcatu byl sice nejrychlejší, dosáhl 466 km/h oproti 450 km/h u Buffala a 402 km/h u XFN-1, ovšem požadavek námořnictva na rychlost alespoň 482 km/h nesplnil. Wildcat byl navíc oproti Buffalu hůře ovladatelný, měl motor komplikovanější konstrukce a jeho konkurent měl výhodu hydraulicky ovládaného podvozku. Byl to tedy Brewster, kdo obdržel objednávku na dodání 54 kusů produkční verze F2A-1 Buffalo. U Grummanu se ale nevzdali a začali pracovat na vylepšené verzi XF4F-3 (G-36).

Na třetí pokus

Trup byl prodloužen na 8,53 m ale jinak byl převzat téměř beze změny. Bylo také zvětšeno rozpětí křídel (z 10,36 m na 11,58 m), která dostala hranatější půdorysný tvar. K pohonu byl vybrán motor P&W XR-1830-76 s dvoustupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 890 kW (1200 hp). Prototyp absolvoval první let 12. února 1939 a dosáhl rychlosti 537 km/h. Protože se opožďovaly dodávky již objednaných F2A-1, rozhodlo se námořnictvo 8. srpna 1939 zadat Grummanu stavbu 54 Wildcatů, jak byl nový letoun pojmenován. První z nich byl dodán v únoru 1940.

Sériové F4F-3 doznaly změny výzbroje. Trupové kulometry ráže 7,62 mm byly odstraněny, namísto toho byly v křídle instalovány čtyři zbraně ráže 12,7 mm. Křídlo F4F-3 ještě nemělo sklápěcí mechanismus, ten byl zaveden až u verze F4F-4.

V britských službách

Dříve než nový letoun objednalo americké námořnictvo, přispěchala se svou objednávkou Francie, která objednala 81 letounů s exportním označením G-36A. Ty byly poháněny motorem Wright R-1820-G205A-2 Cyclone s jednostupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 850 kW (1000 hp). Výzbroj mělo tvořit šest kulometů Darne

item No. 82203

ráže 7,5 mm. Do Francie se ale nedostaly. Po jejím pádu byly přestavěny podle britské specifikace (výzbroj změněna na čtveřici kulometů ráže 12,7 mm) a zaměřily k letectvu britského námořnictva (FAA). Zde sloužily pod názvem Martlet (v lednu 1944 byl změněn na Wildcat). Měly být jen přechodným řešením před příchodem dvoumístných Fairey Fulmarů, ale nakonec sloužily až do konce války. Celkem bylo FAA dodáno na 1200 Wildcatů různých verzí.

Pacifický dřič

Wildcat byl v době útoku na Pearl Harbor nosným typem amerického námořního letectva a jako takový se musel postavit nebezpečnému protivníkovi, japonskému Zeru. Z hlediska výkonů a obratnosti za ním sice zaostával, ale díky robustní konstrukci, poměrně silné pancéřové ochraně a samosvorným nádržím snesl mnohem větší poškození v boji. Kromě toho pomáhala americkým pilotům také správná obranná taktika Thach Weave, kterou zpracoval ještě před vypuknutím války Lt. Cmdr. John S. „Jimmy“ Thach. Spočívala v křížení letových drah spolupracujících letounů, díky čemuž přivedl napadený stroj nepřítele za zádi před hlavně kulometů svého kolegy. Během bojů o Guadalcanal pak piloti Wildcatů používali s úspěchem útočnou taktiku přepadů z velké výšky ve stylu „udeř a zmiz“.

Teprve v roce 1943 se objevily nové americké stíhací letouny, které japonská Zera výrazně překonaly: Grumman F6F-3 Hellcat a Vought F4U-1 Corsair. Zkraje roku 1943 tak byla u Grummanu výroba Wildcatů ukončena, nicméně General Motors v ní pokračoval pod označením GM-1 (identický k verzi F4F-4, ale se čtyřmi kulometry) a GM-2 s výkonnějším motorem, který představoval verzi optimalizovanou pro službu na malých eskortních letadlových lodích. Celkem bylo vyrobeno 7860 Wildcatů a Martletů všech verzí.

Tato stavebnice: F4F-4 Wildcat late

Jak ukázaly zkušenosti, výzbroj čtyř kulometů ráže 12,7 mm nebyla dostatečně efektivní v boji s vícemotorovými letouny. První požadavek na zesílení výzbroje přišel od britské Admirality, stejně jako žádost o vybavení Wildcatu sklopným křídlem. Výsledkem byla verze F4F-4, která dostala pár půlpalcových kulometů navíc. Grumman však čelil nárůstu hmotnosti letounu, který už tak neměl výkonu na rozdávání, a tak se snažil ztěžknout stroje omezit. Projevilo se to v nesené zásobě munice. Namísto 450 nábojů na hlavě u F4F-3 měl F4F-4 jen 250 nábojů na každou z šesti hlavních, což zkrátilo dobu střelby ze 34 na 20 sekund.

Pro skládání křídla byl použit systém „Sto-Wing“, který vyvinul Leroy Grumman. Vnější část křídla se sklápěla dozadu a zároveň se přetáčela do téměř vertikální polohy. To umožňovalo složit větší část křídla, než tomu bylo u vertikálního sklápění, které omezovala výška hangáru letadlové lodi. Systém sklápění křídel umožňoval skladovat pět letounů F4F-4 na stejném místě, které zabíraly dva letouny F4F-3. U pilotů se F4F-4 nesetkaly s nadšením. Kvůli zvýšené hmotnosti byly méně hbité při manévrování a především byla citelně snížena rychlost stoupání.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započítím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS

* INSTR. SYMBOLS

* INSTRUKTION

* SINNBILDEN

* SYMBOLES

* 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTSAND
BROUSITOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARD MASK
NABARVIT

PARTS

DÍLY

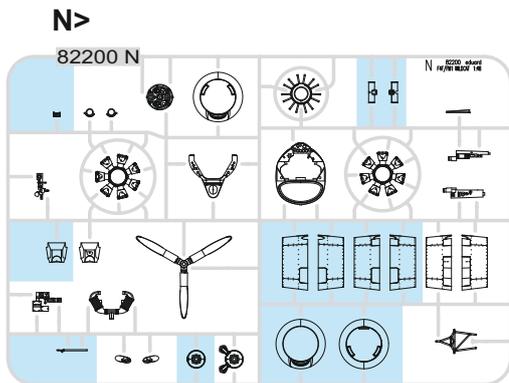
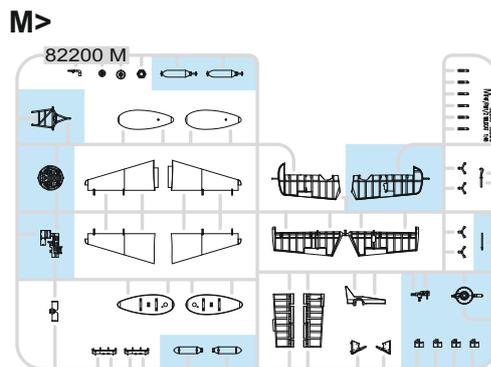
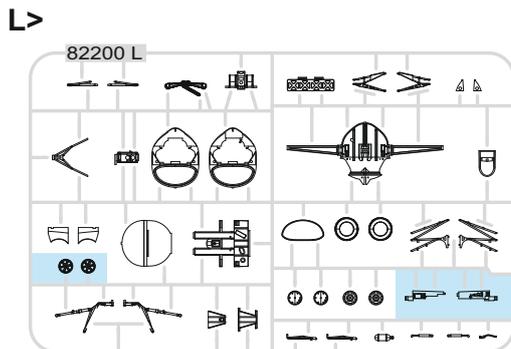
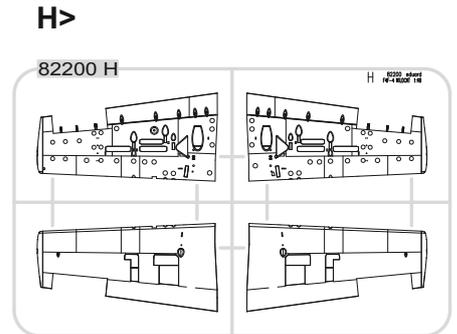
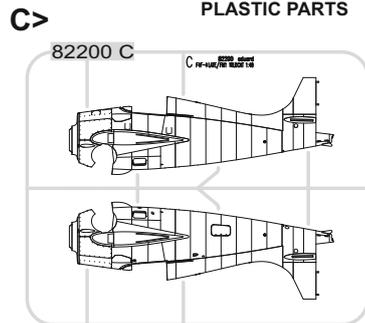
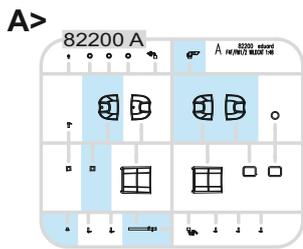
TEILE

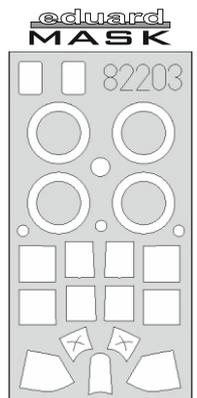
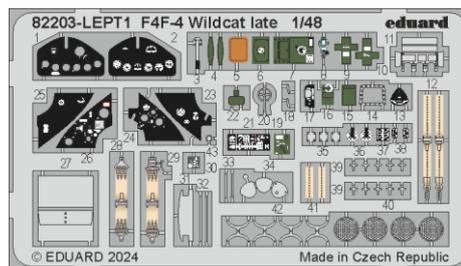
PIÈCES

部品

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

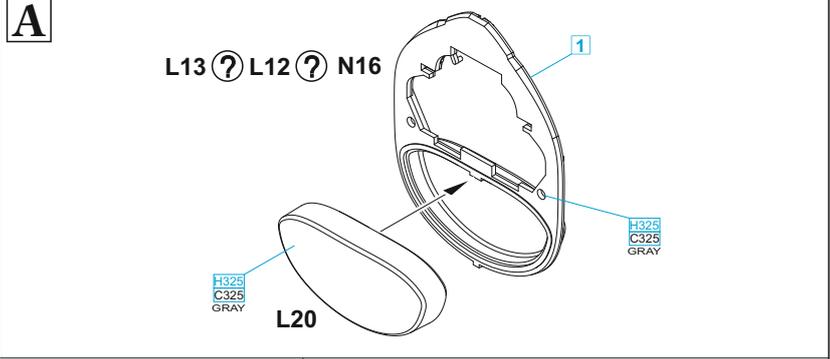
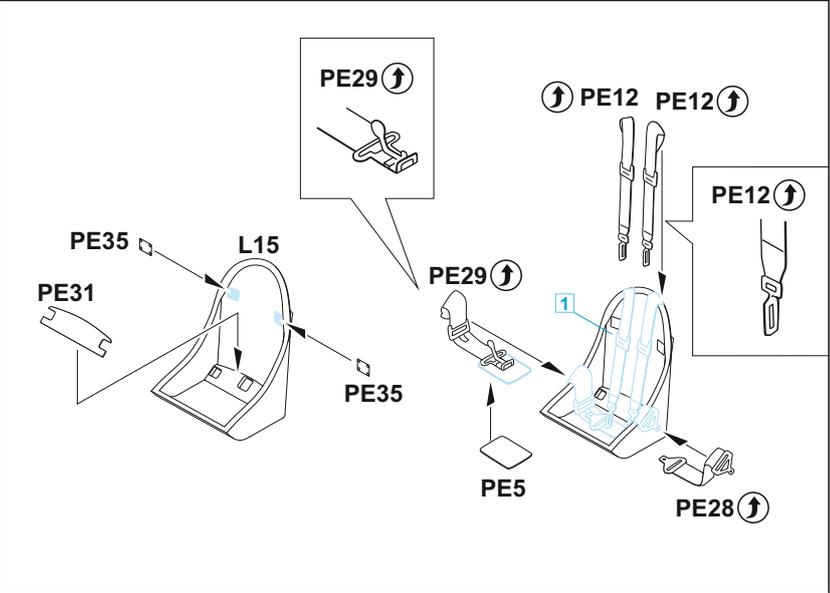
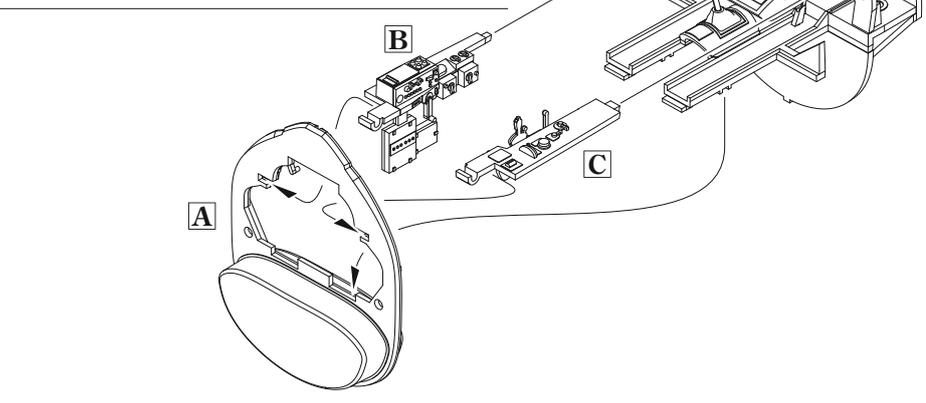
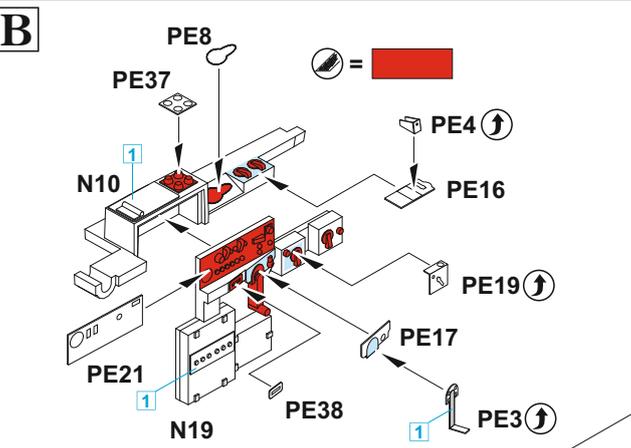
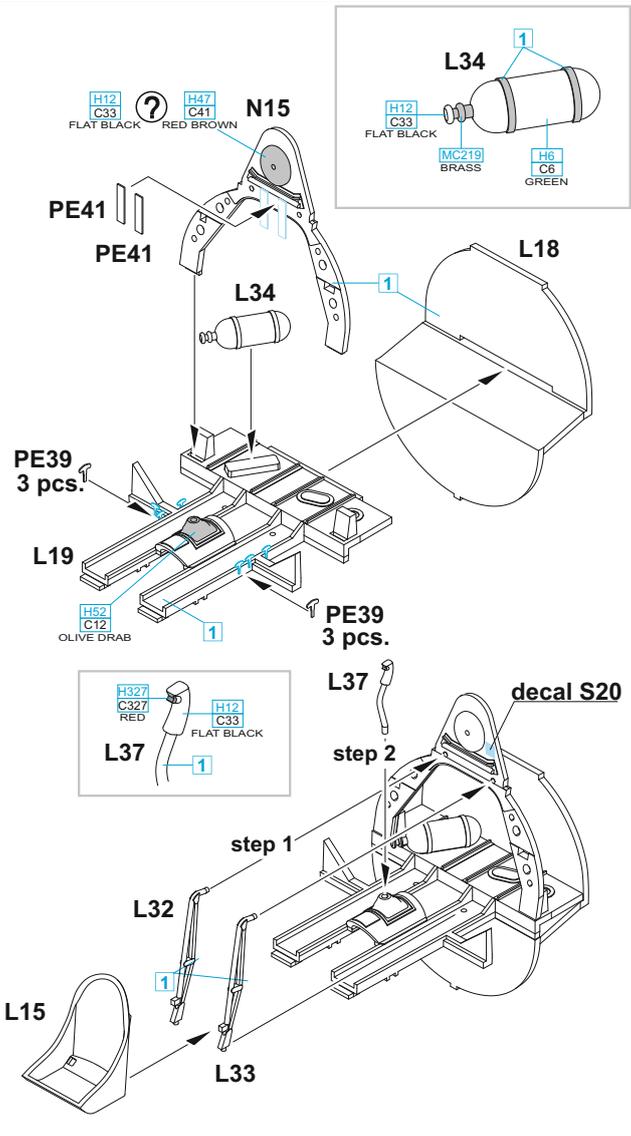

色

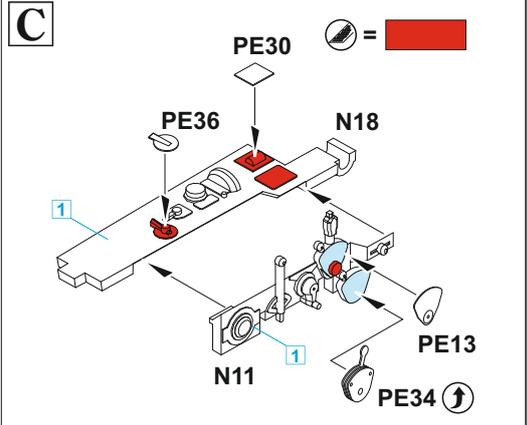
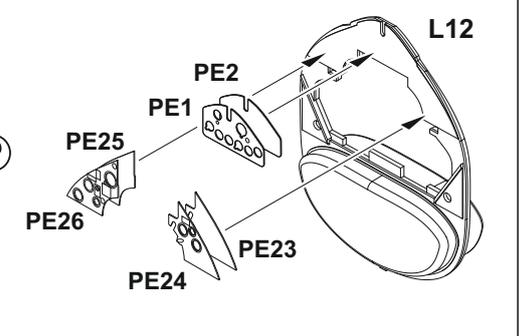
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H1	C1	WHITE
H2	C2	BLACK
H6	C6	GREEN
H8	C8	SILVER
H12	C33	FLAT BLACK
H47	C41	RED BROWN
H52	C12	OLIVE DRAB
H54	C365	NAVY BLUE
H56	C366	INTERMEDIATE BLUE
H58	C351	INTERIOR GREEN
H77	C137	TIRE BLACK
H85	C45	SAIL COLOR
H90	C47	CLEAR RED
H92	C49	CLEAR ORANGE

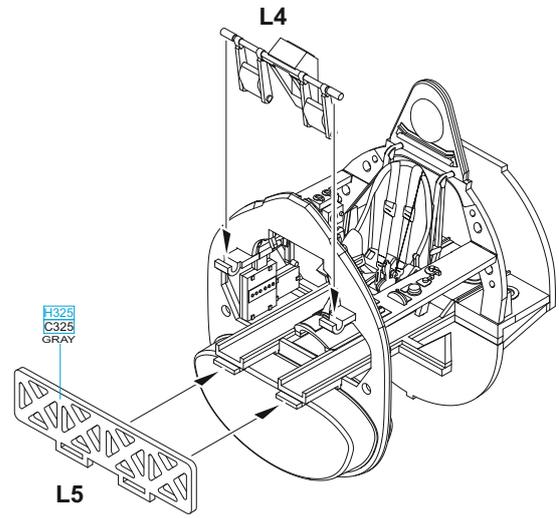
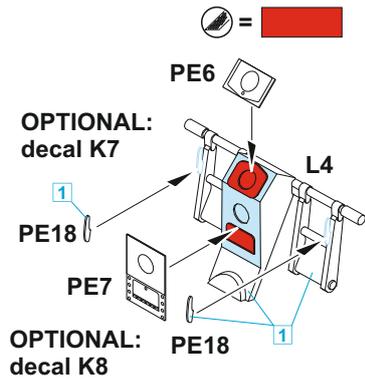
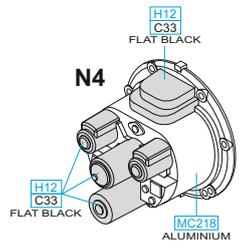
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H93	C50	CLEAR BLUE
H94	C138	CLEAR GREEN
H306	C306	MEDIUM GRAY
H316	C316	WHITE
H325	C325	GRAY
H327	C327	RED
H329	C329	YELLOW
	C367	BLUE GRAY
Mr.METAL COLOR		
	MC214	DARK IRON
	MC218	ALUMINIUM
	MC219	BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
	SM201	SUPER FINE SILVER

1 = 90% + 10%
 H58 C351 INT.GREEN H12 C33 FLAT BLACK

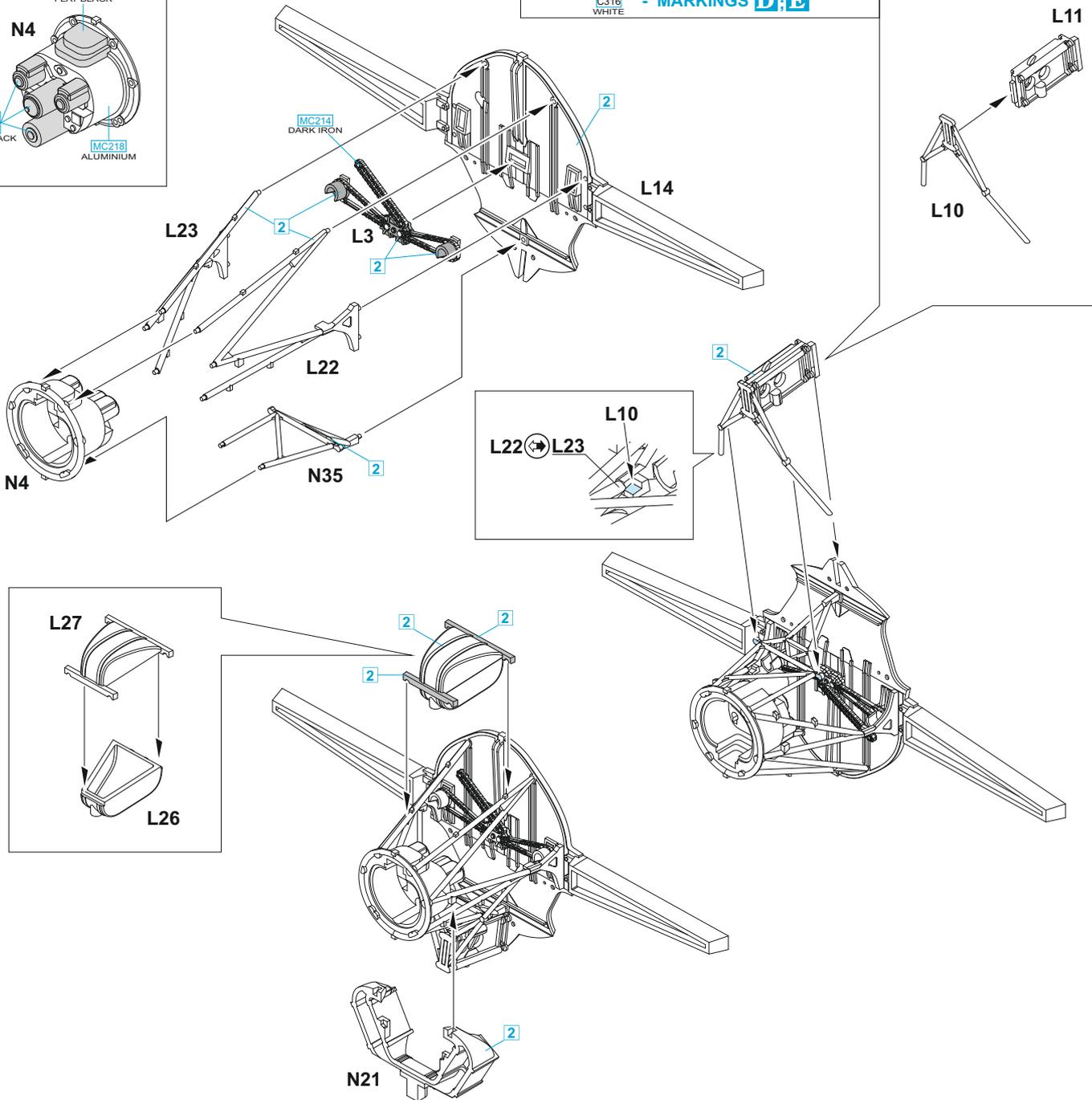

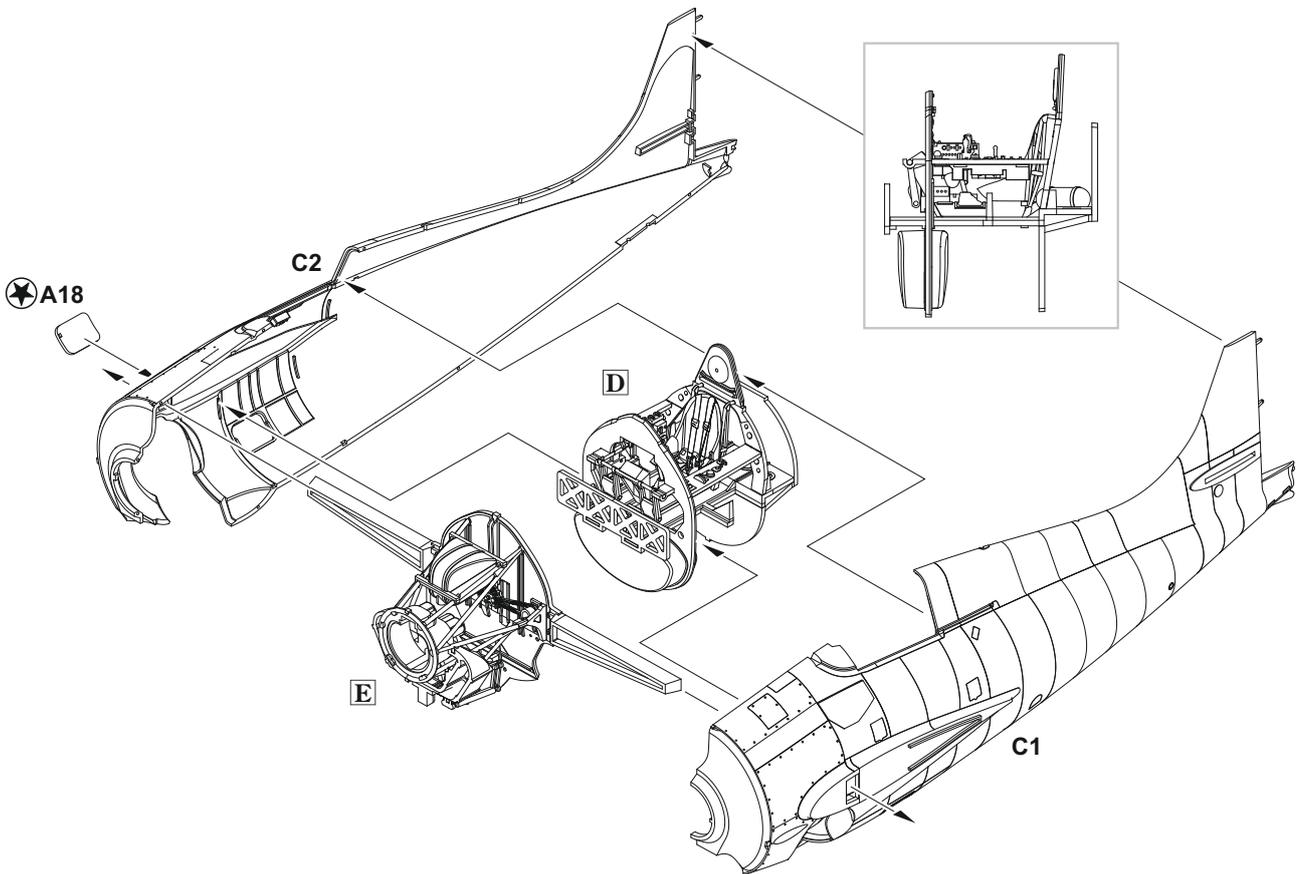
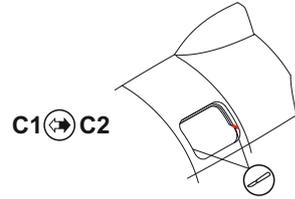
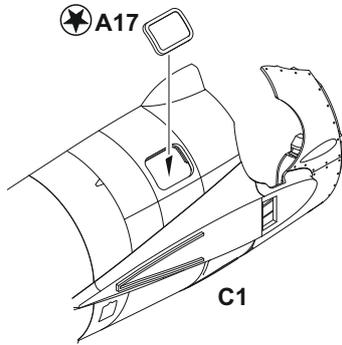
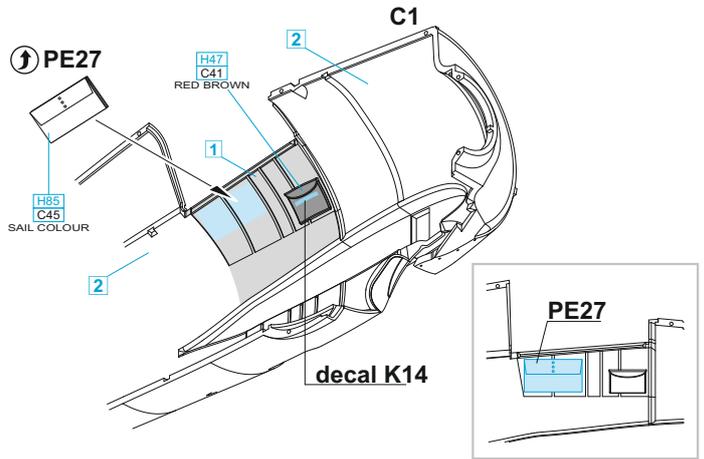
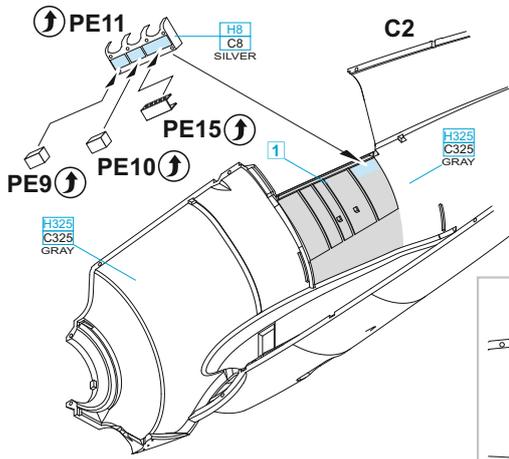
OPTIONAL:
 decals K11, K12, K13

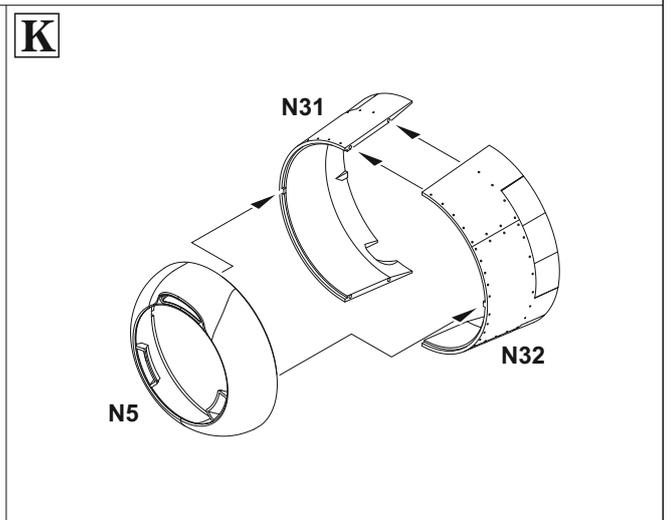
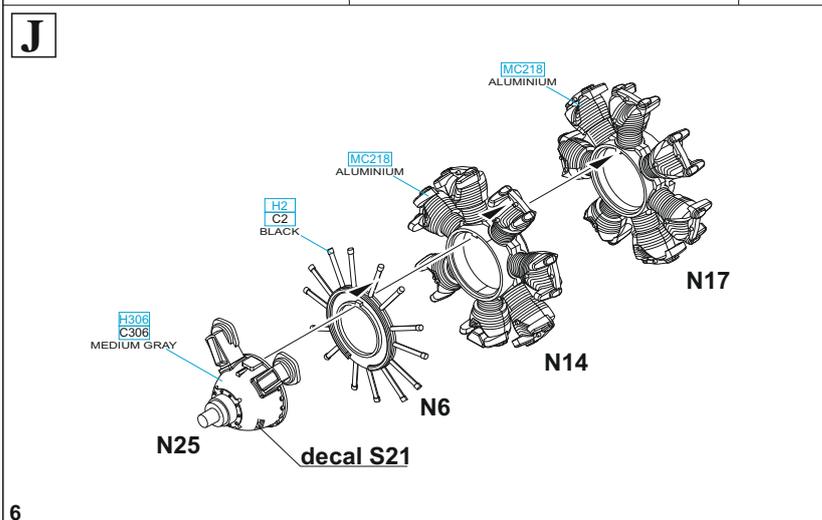
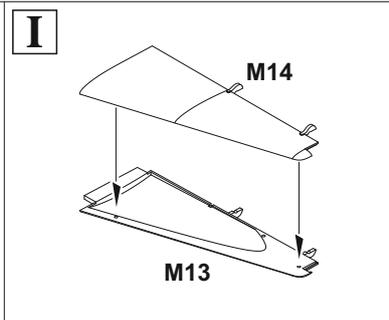
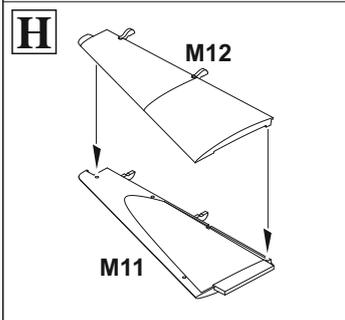
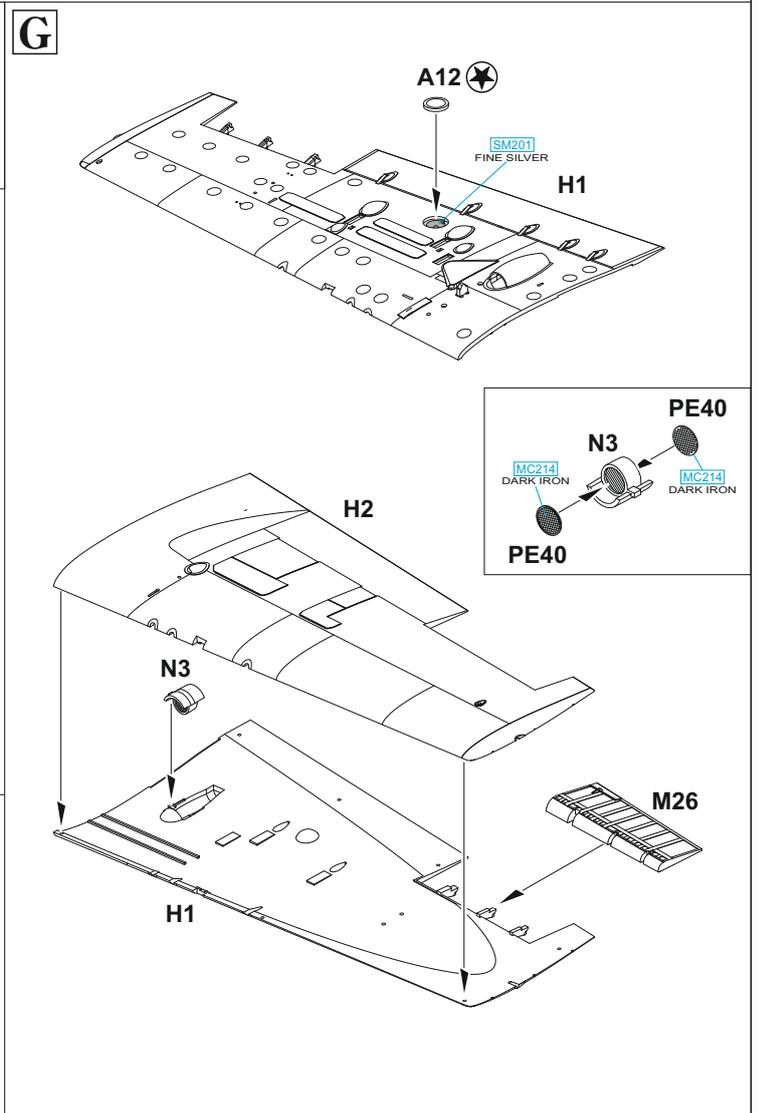
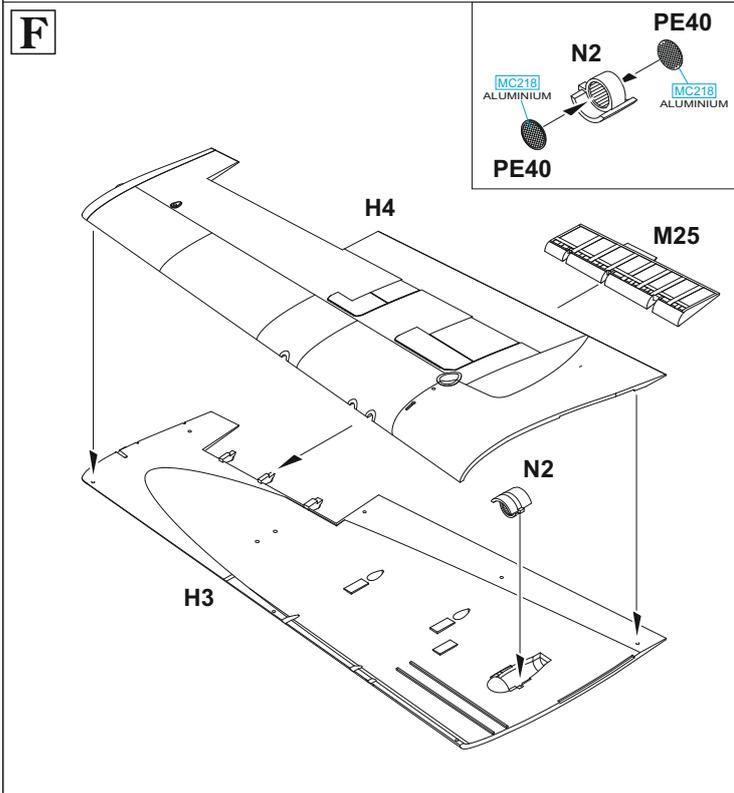
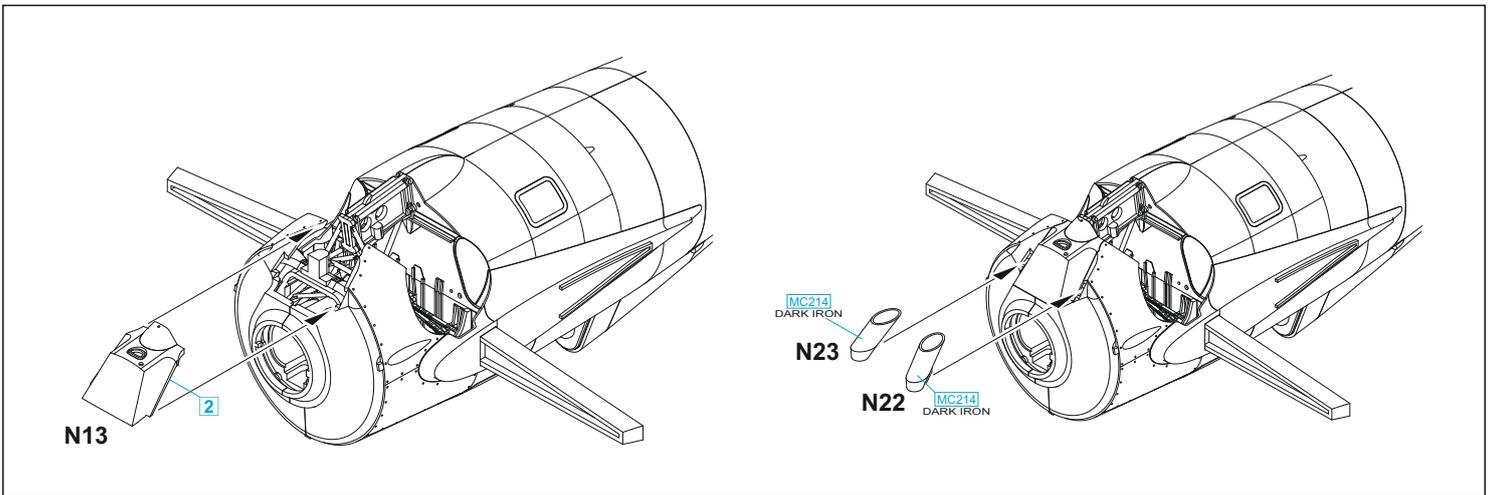

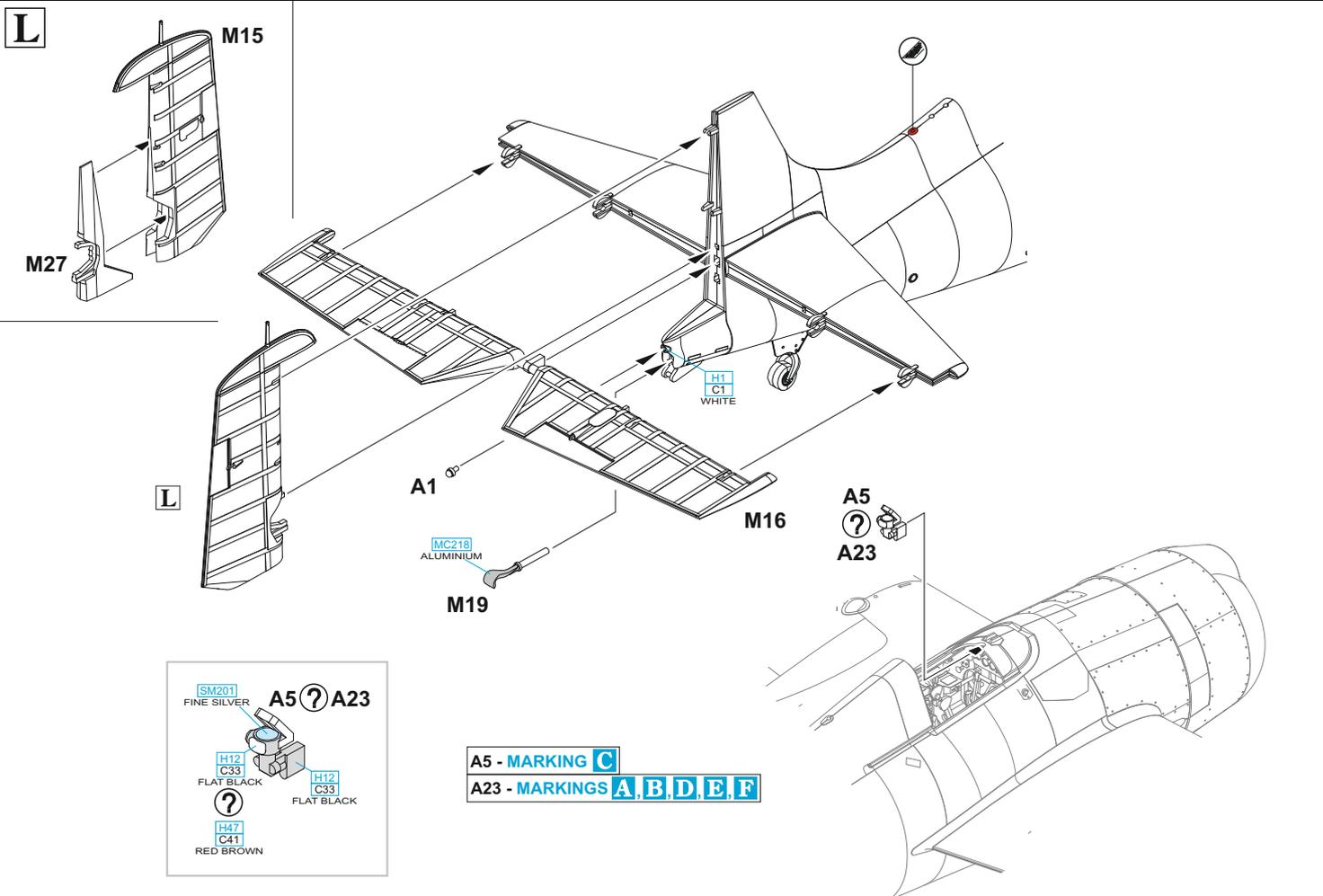
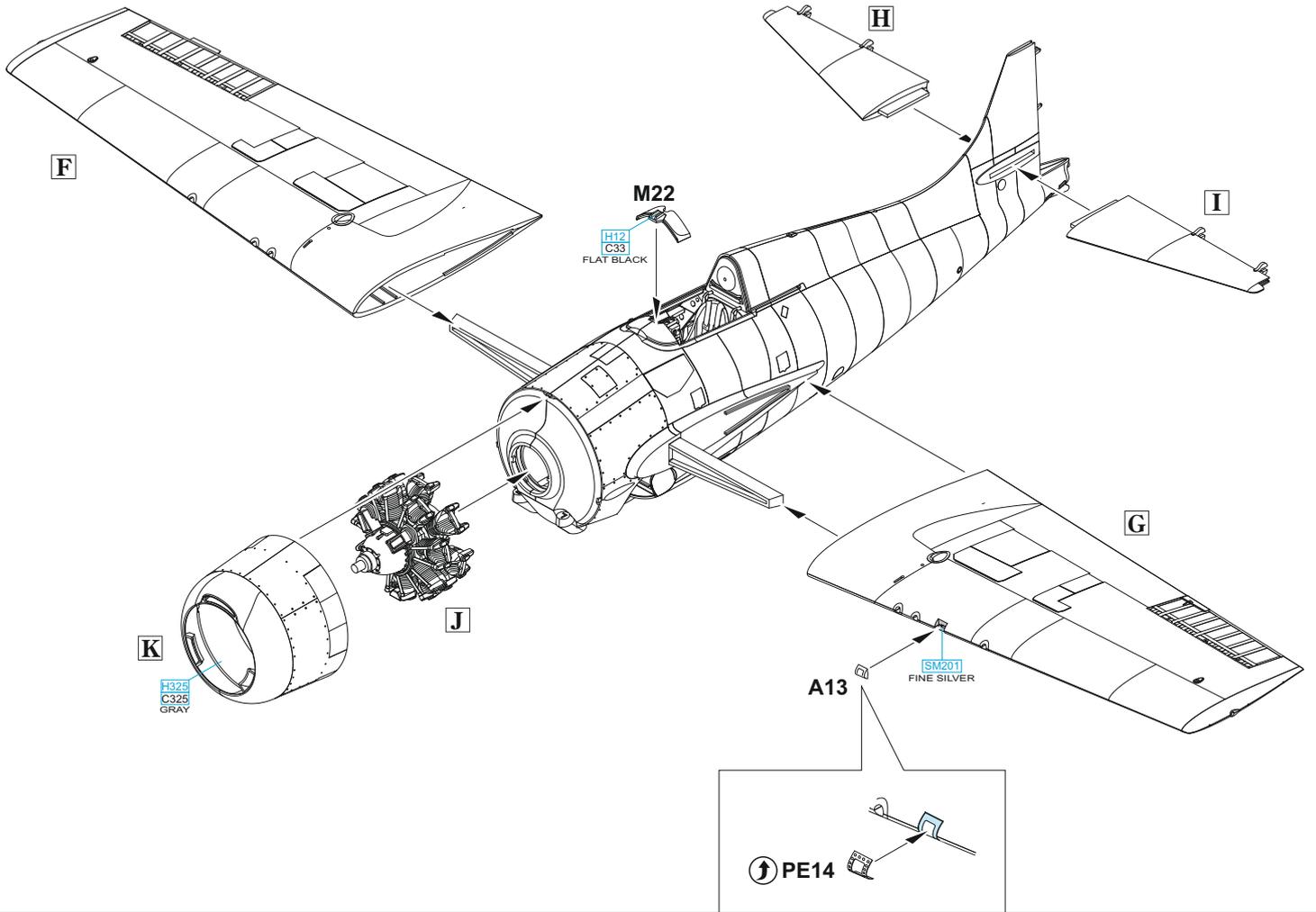
D**E**

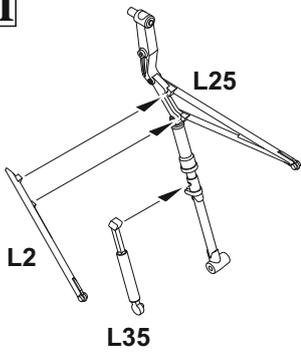
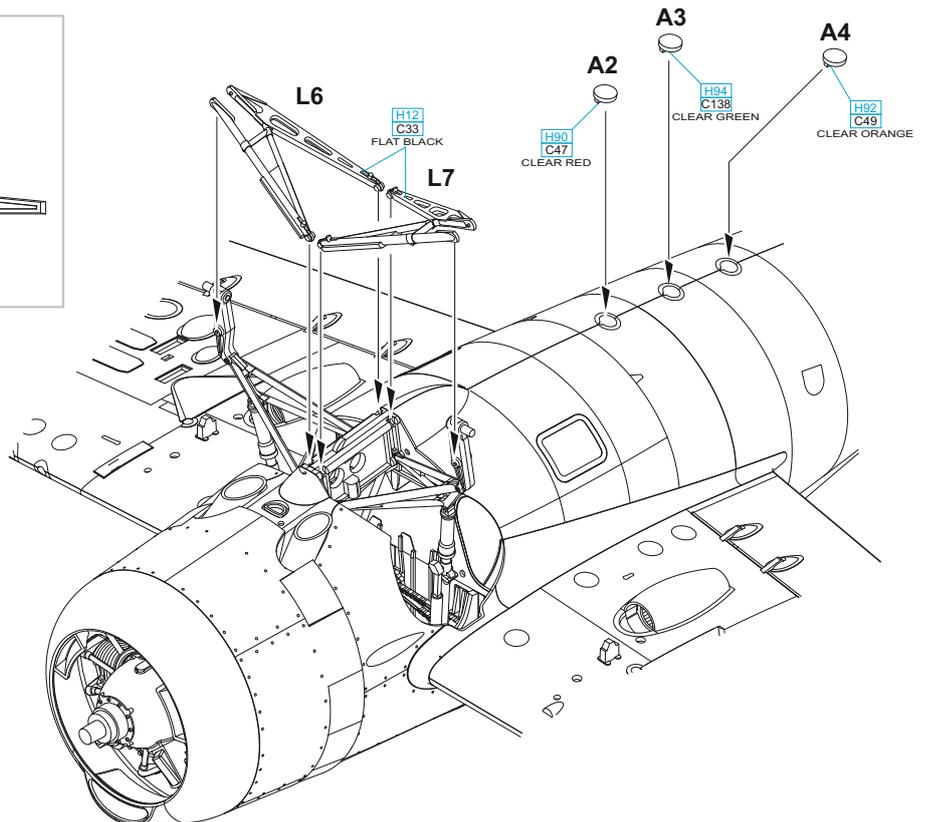
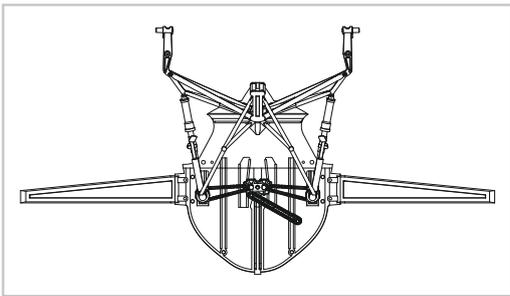
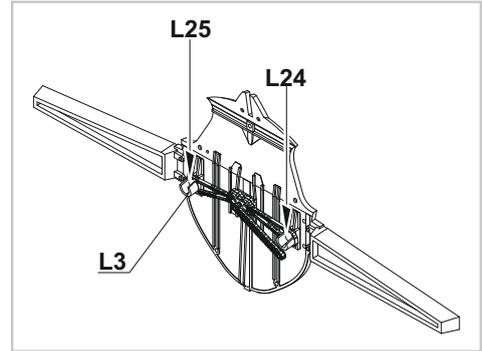
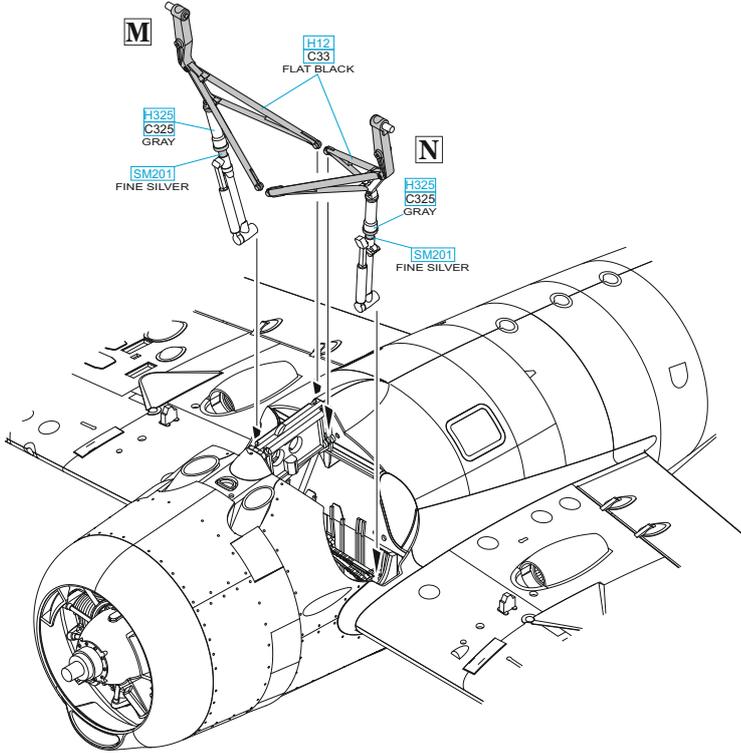
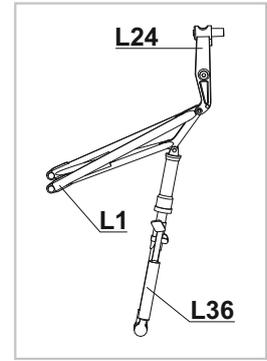
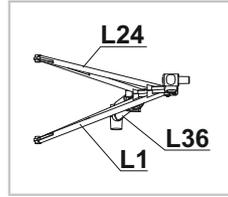
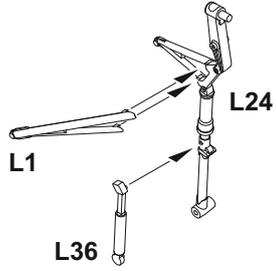
2 = H325
C325
GRAY - MARKINGS **A;B;C;F**
H316
C316
WHITE - MARKINGS **D;E**

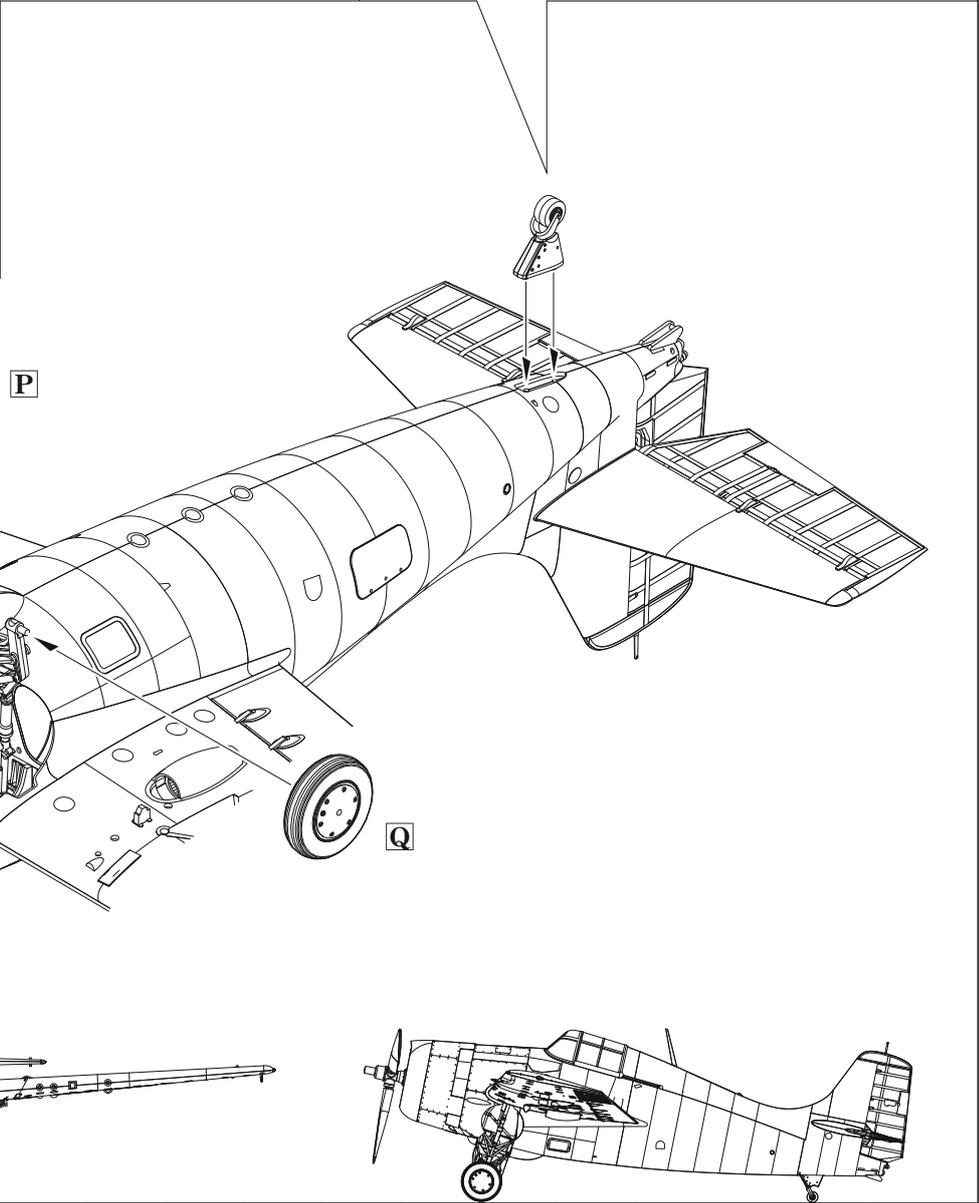
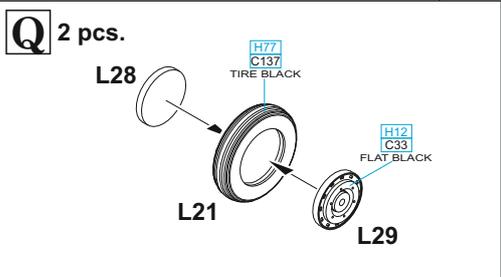
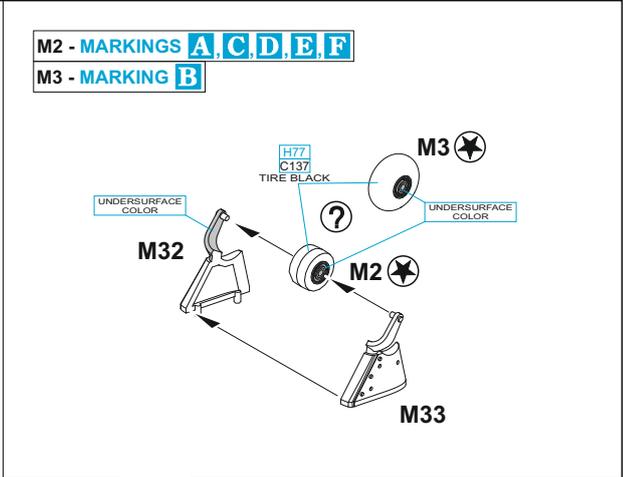
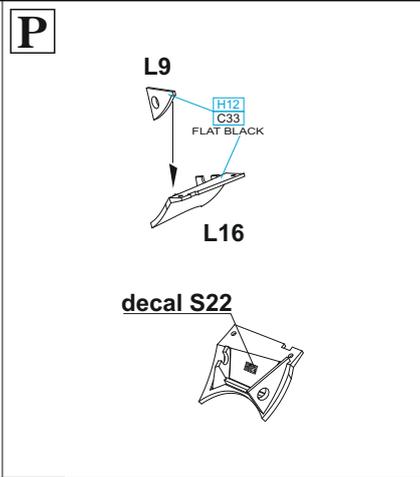
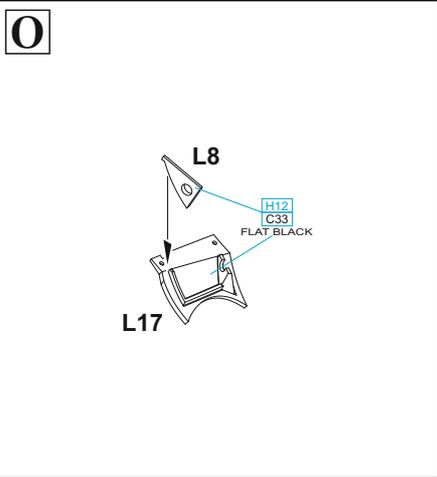

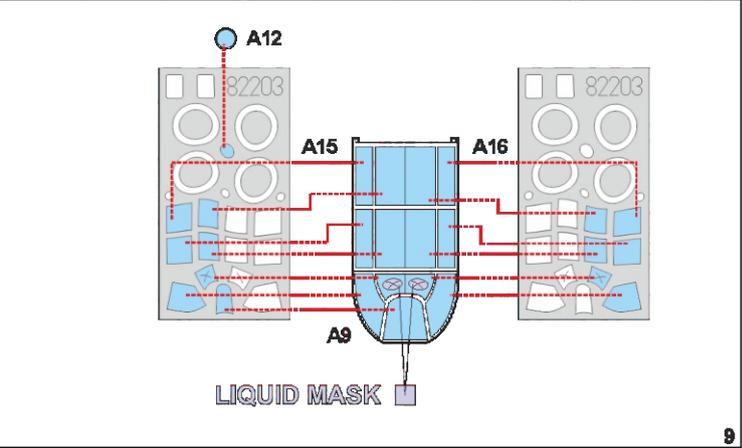
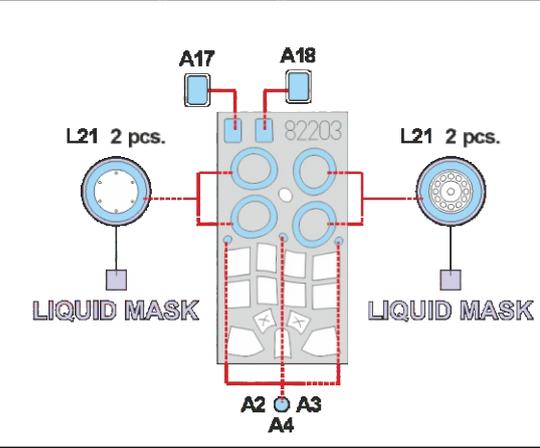

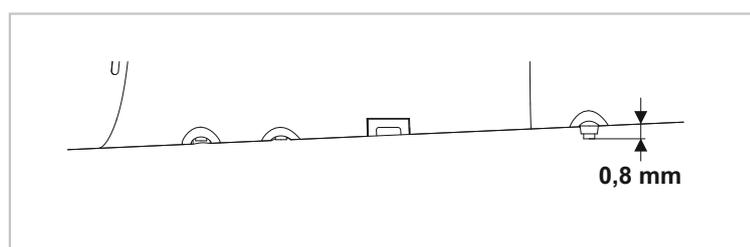
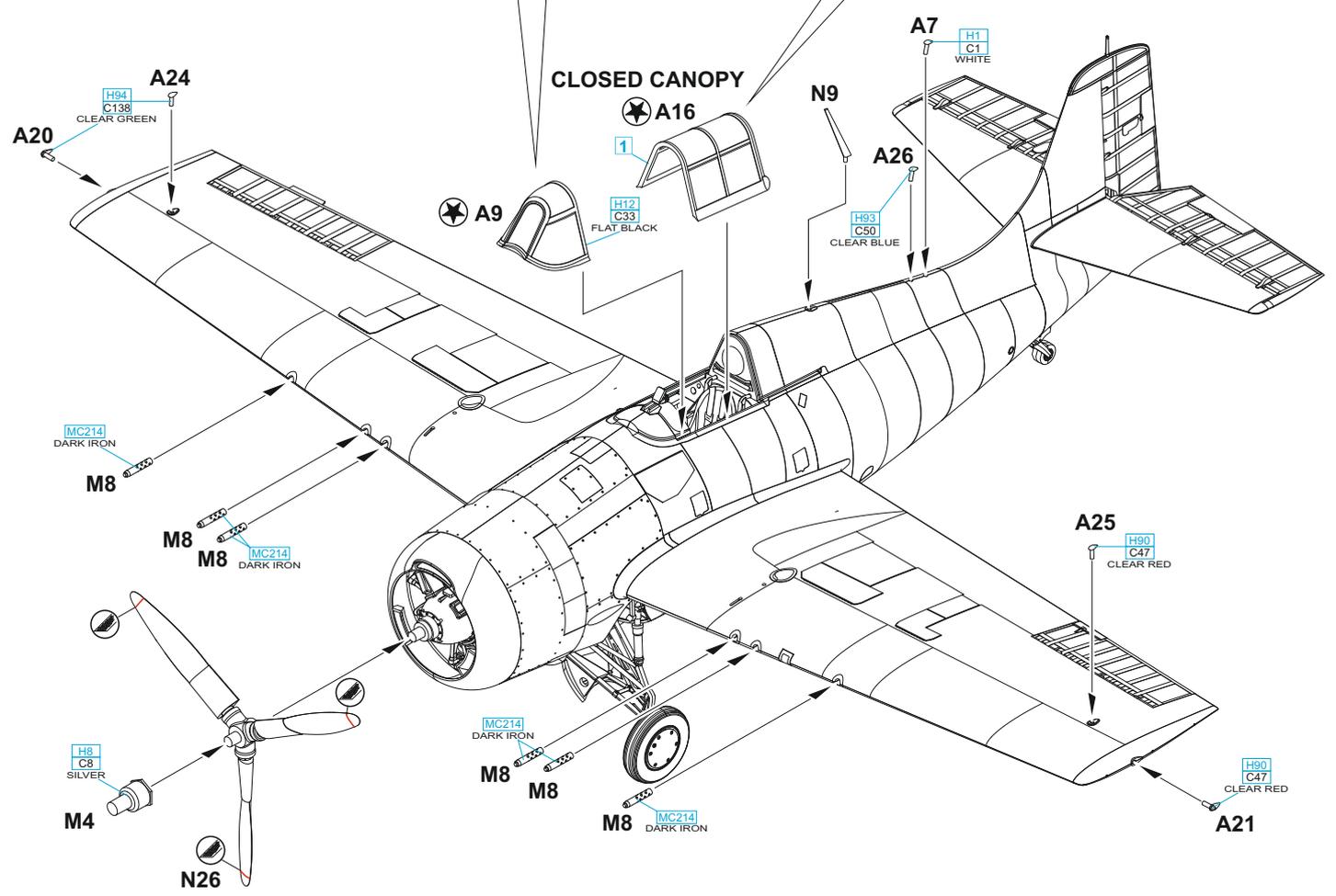
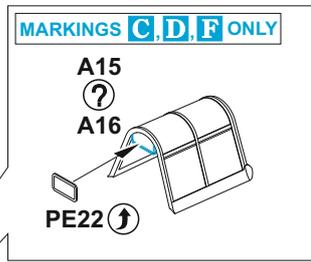
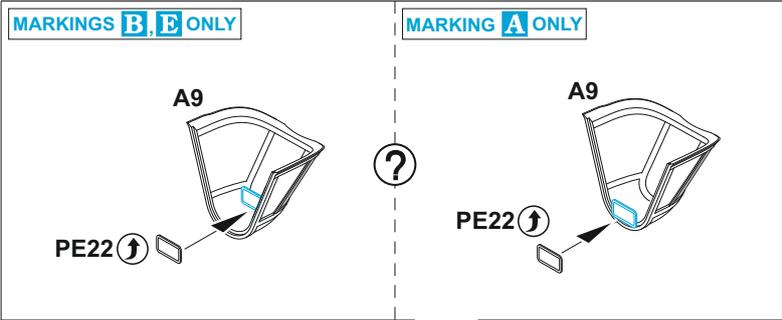

M**N**

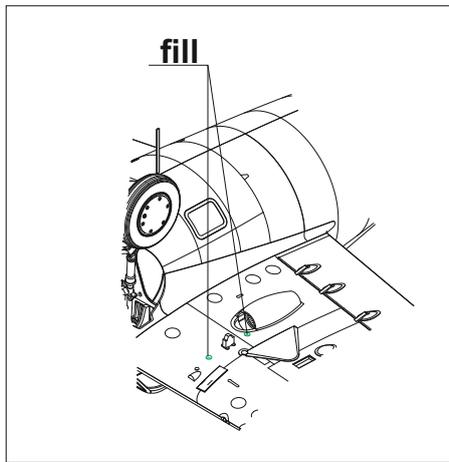
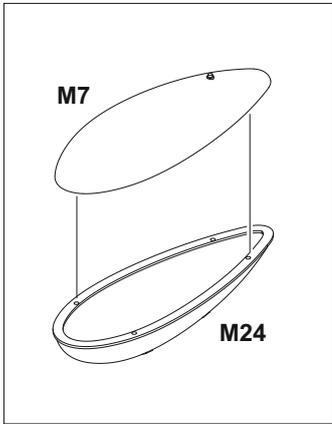
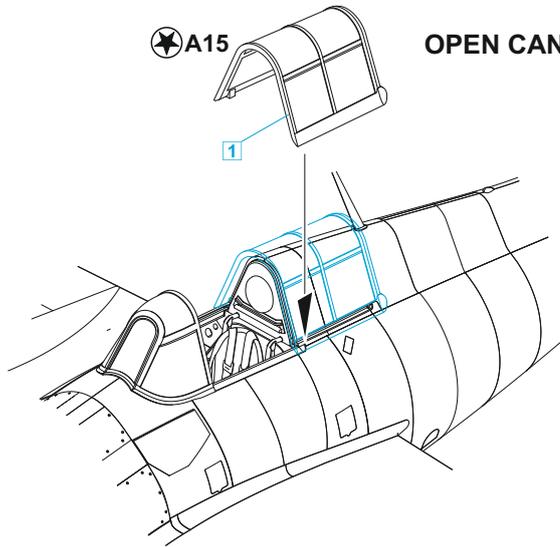

eduard
MASK
82203

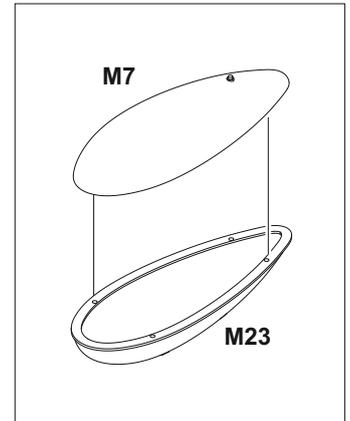
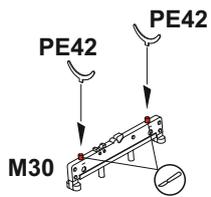

★A15 **OPEN CANOPY**

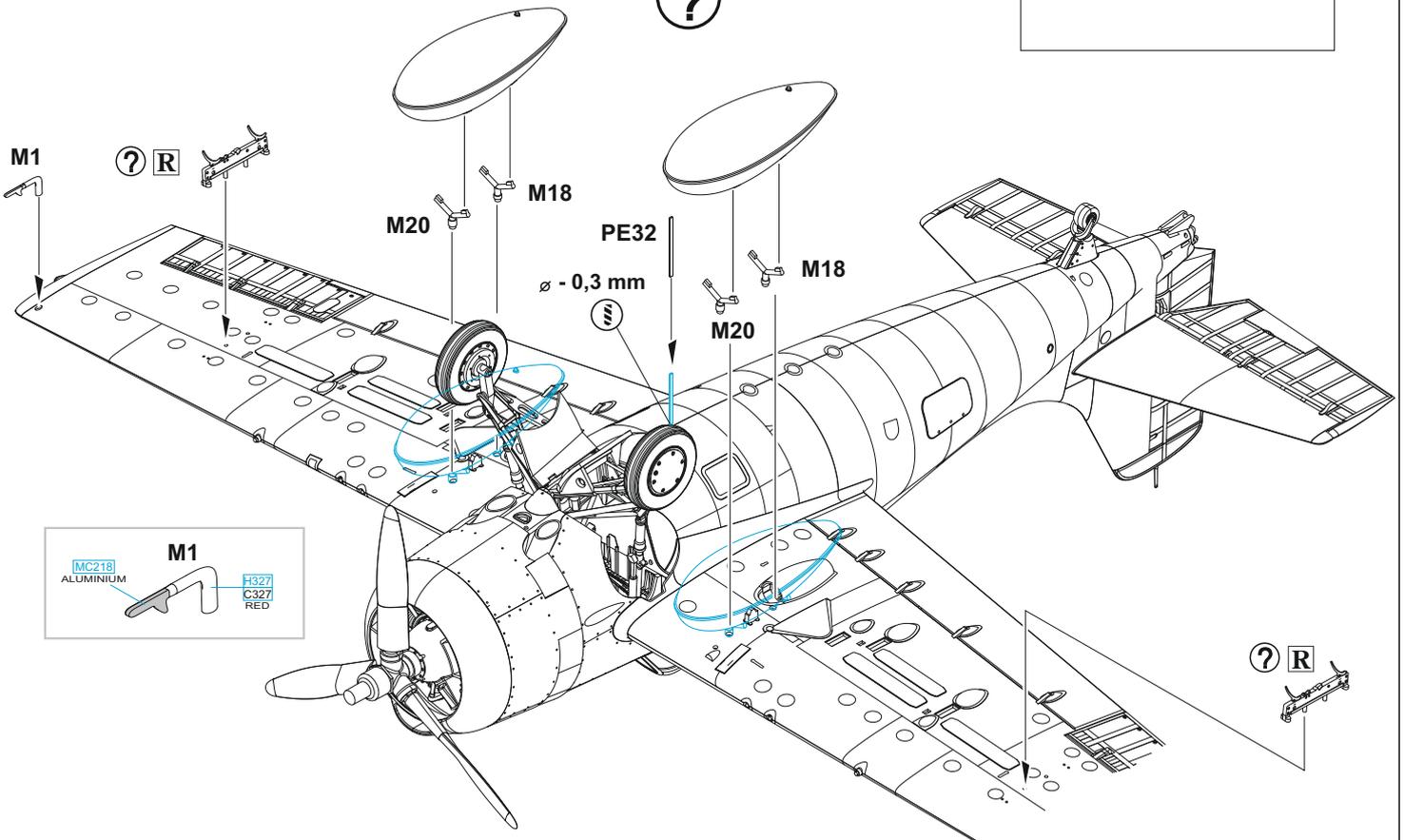

R ? MARKINGS **A, C** ONLY

2 pcs.

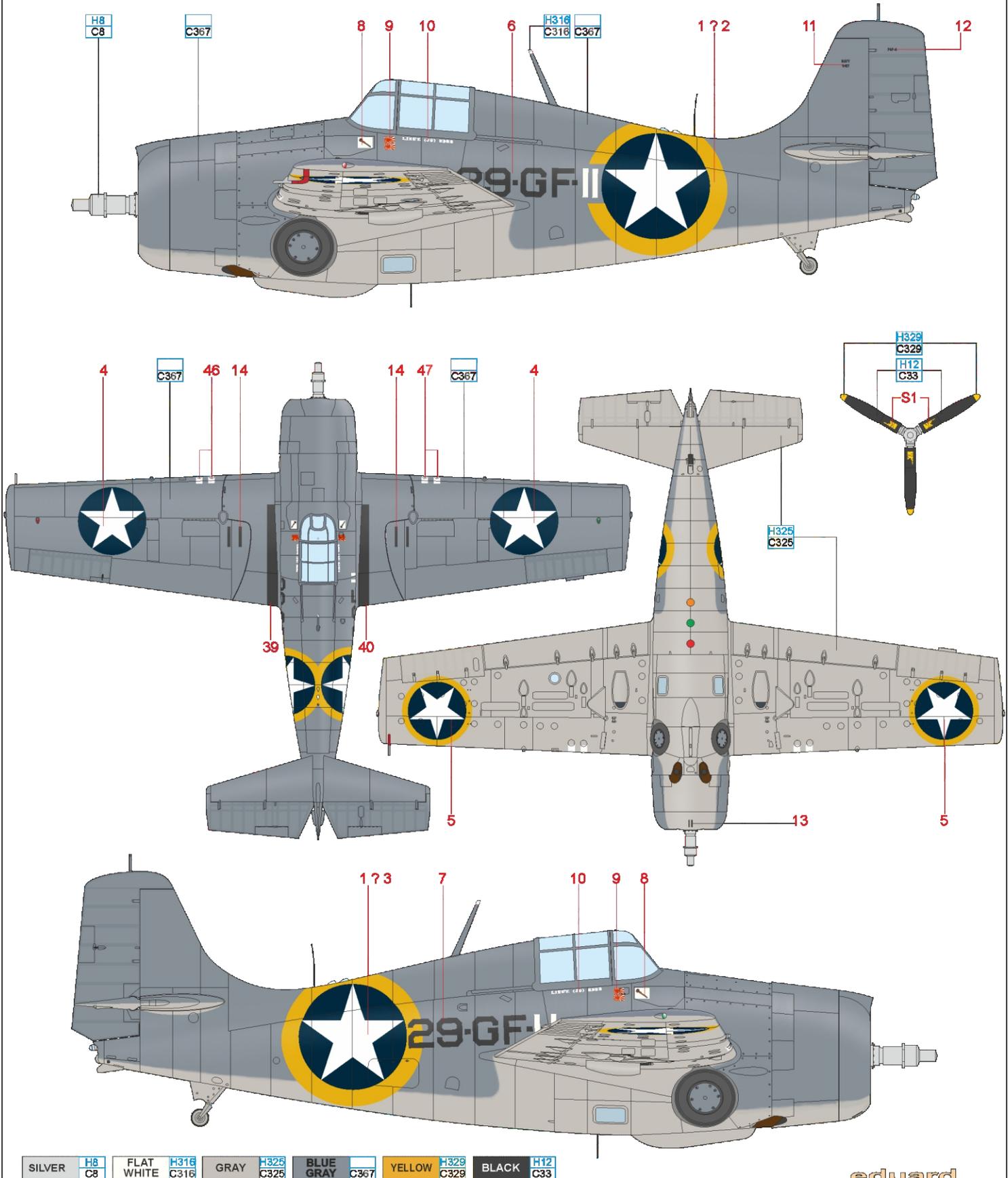
?

? **R**

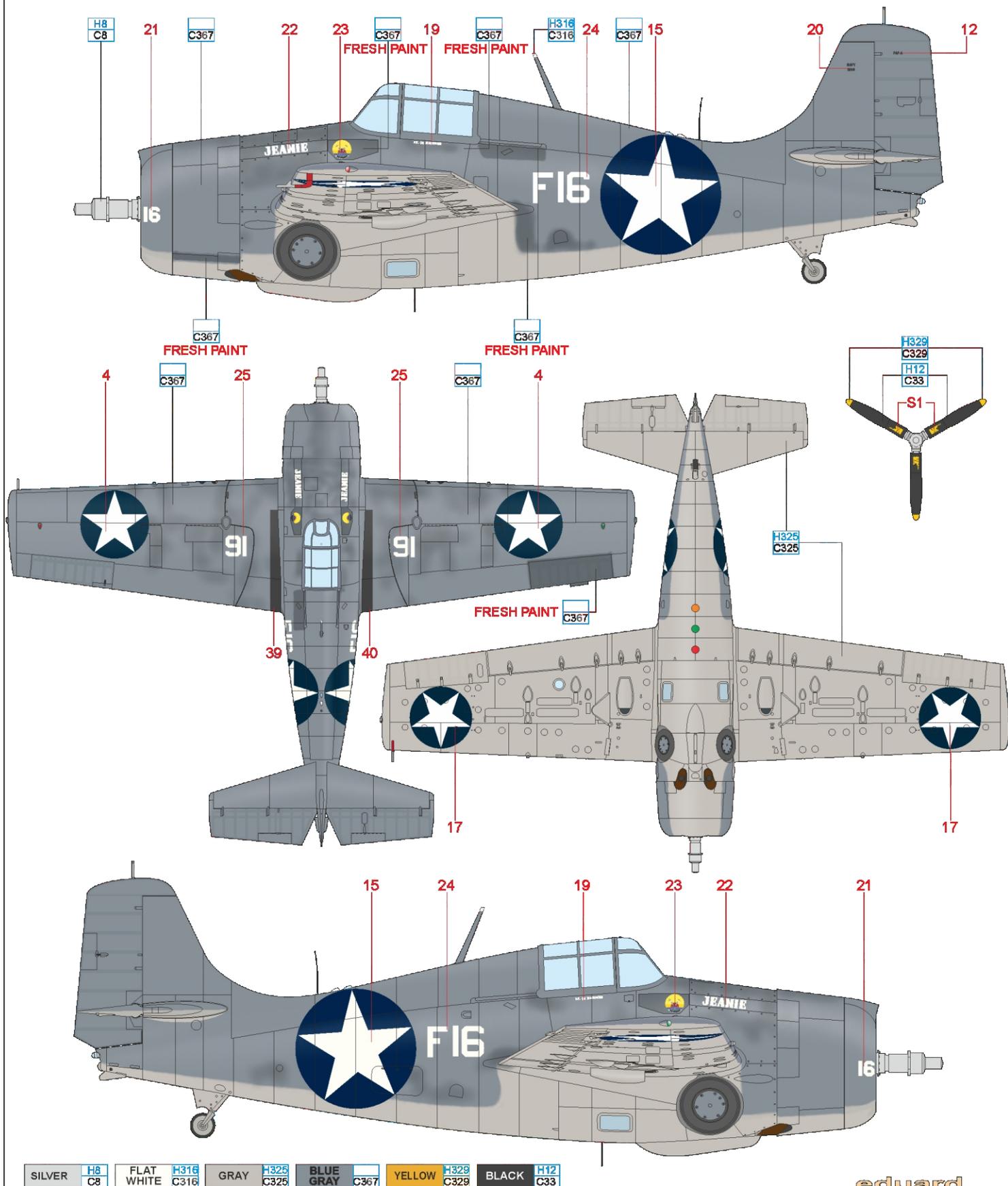
A Lt.(Jg) William E. Eder, VGF-29, USS Santee (CVE-29), listopad 1942

Před přidělením k jednotce VGF-29 bojoval William Eder u VF-3 v bitvě o Bougainville a u VF-2 v bitvě v Korálovém moři. Celkem si během těchto bojů připsal sestřel Zera, poloviční sestřel bombardéru Betty a pravděpodobný sestřel bombardéru Val. Dohromady má Eder přiznáno 6,5 sestřelu japonských letadel a dalších 10 zničil na zemi. K tomu ještě zničil tři francouzská letadla během operace Torch. Wildcat, se kterým Eder létal během operace Torch, nesl standardní kamufláž tvořenou odstíny Light Gray a Blue Gray, výsostný znak byl doplněn na trupu a spodní straně křídla žlutým lemem. Pod kabinou byly z obou stran namalovány dva dosažené sestřely a znak jednotky.

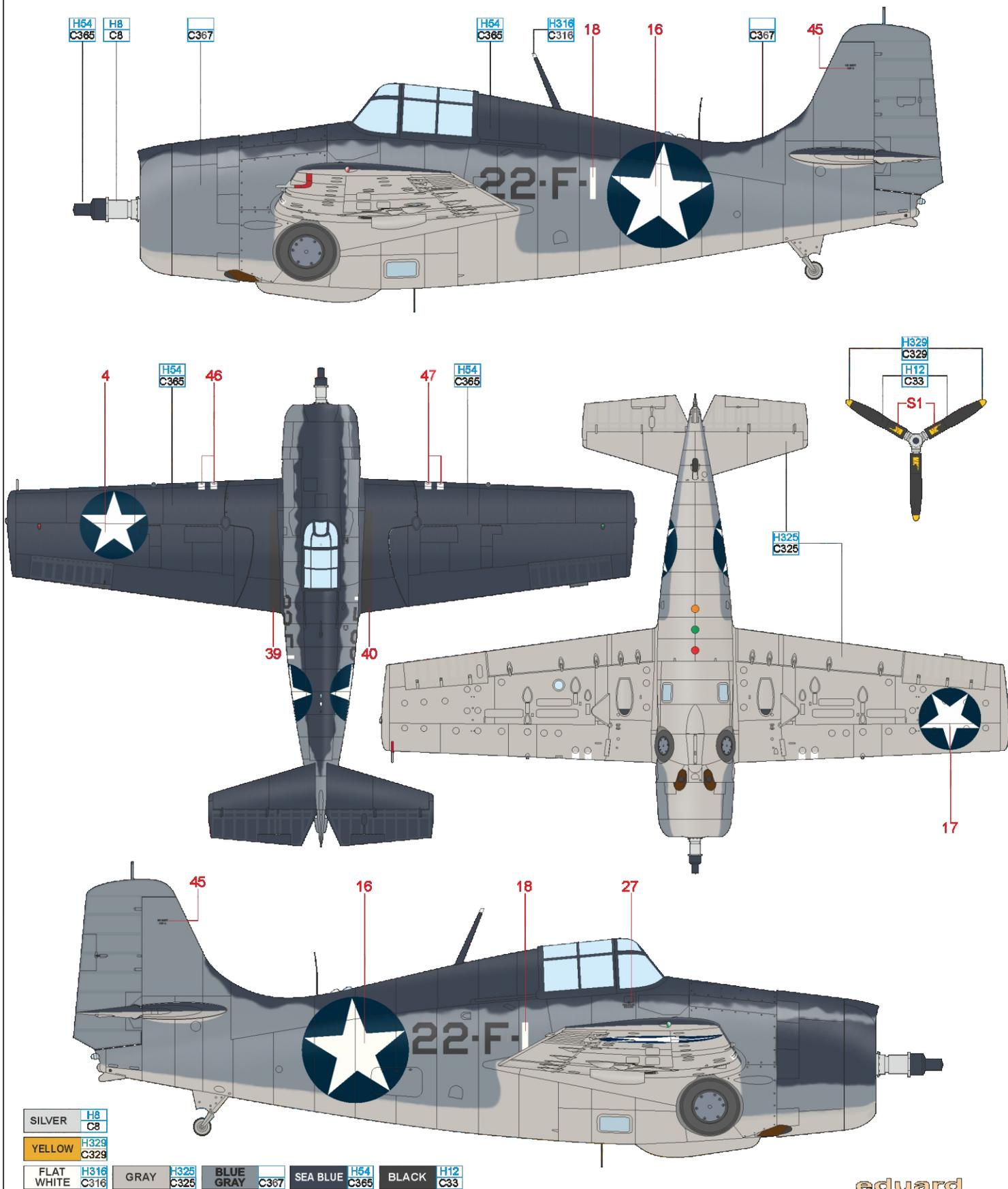

B BuNo. 11992, Ens. Leroy Childs, VF-11, Guadalcanal, květen 1943

VF-11 byl založena 10. října 1942 v NAS North Island, California a byla vyzbrojena Wildcaty. Aby eskadra zdůraznila svůj bojový duch a převahu nad Japonci, zvolila si název Sundowners. Ve znaku měla dva Wildcaty sestřelující vycházející slunce. Od dubna do července 1943 sestřelily Wildcaty VF-11 celkem 55 nepřátelských letadel ve vzdušných bojích u Guadalcanalu. Po návratu do USA a přezbrojení na nové F6F Hellcat se VF-11 v říjnu 1944 nalodila na USS Hornet (CV-12) a zapojila se do bojů. Do února 1945 dosáhli její piloti 102 sestřelených nepřátel ve vzduchu a další desítky jich zničili na zemi. Se zobrazeným Wildcatem byl 6. května 1943 sestřelen Ens. Leroy W Childs. Naposledy byl spatřen, jak se odpoutává od formace a jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Posmrtně získal Air Medal a Purpurové srdce. Wildcat s číslem 16 byl zbarven standardními kamuflážními odstíny Light Gray a Blue Gray s difuzním přechodem barev. Na obou stranách trupu byl nakreslen bílý nápis „JEANIE“ a znak jednotky VF-11. Letoun měl na trupu a křídlech četné opravy kamufláže.

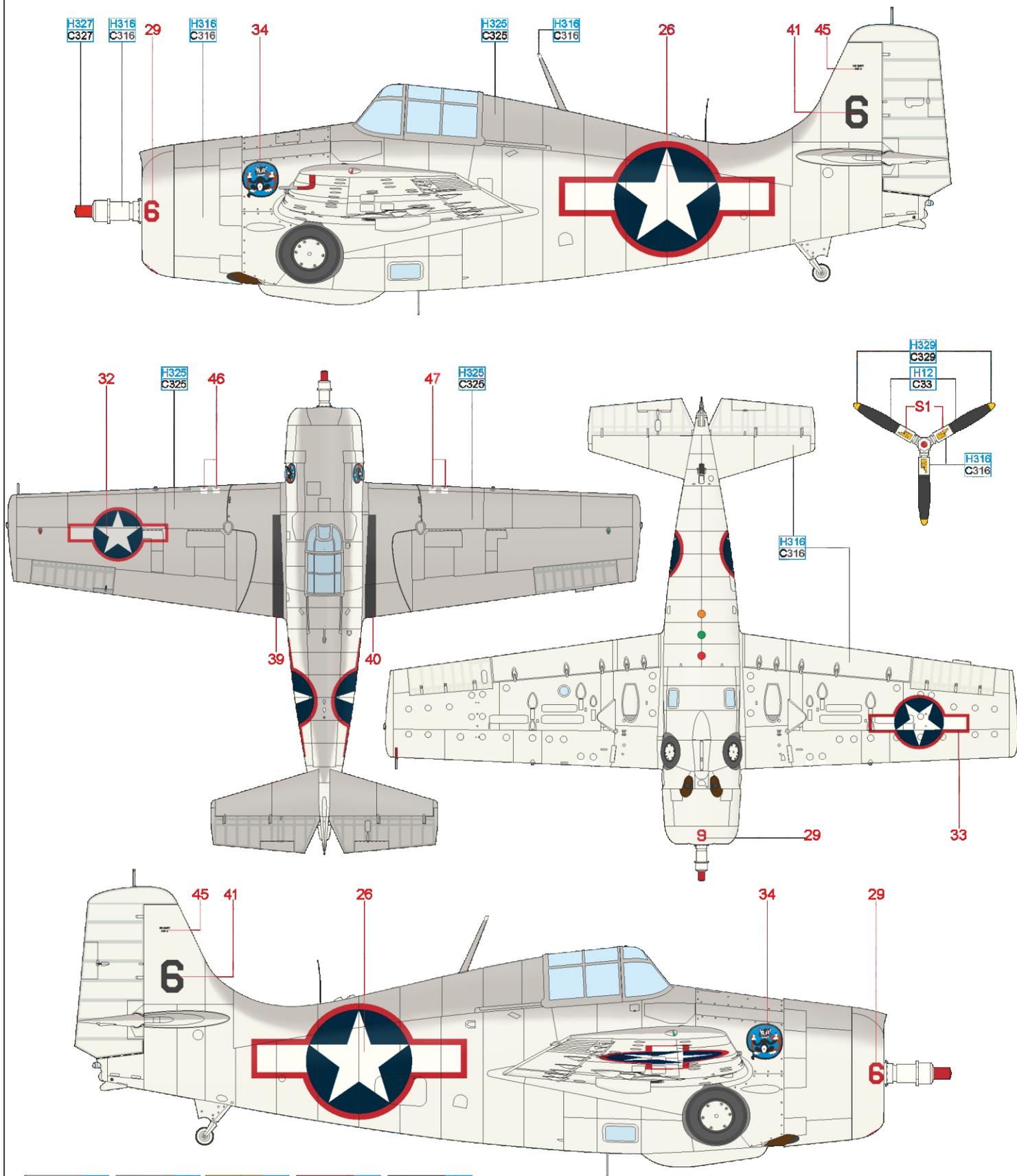

Jednotka VF-22 byla aktivována 30. září 1942 a během druhé světové války létala z letadlové lodi USS Independence (CVL-22) vyzbrojená letouny F4F Wildcat, později F6F Hellcat. Prvním velitelem jednotky byl Lt. Philip H. Torrey Jr., který jednotce velel do léta 1943. Během léta 1943 se Torrey stal velícím důstojníkem Fighting Squadron 9 (VF-9), operující z USS Essex (CV-9). V březnu 1944 byl převelen ke Carrier Air Group 9 (CAG-9) operující na palubě USS Lexington (CV-16) s letouny F6F Hellcat. Dne 16. února 1945 se Torrey dobrovolně přihlásil na první misi, která směřovala nad Tokio. Nad cílem byl však jeho Hellcat sestřelen japonským stíhačem a Torrey smrtelně havaroval ve vesnici Habu poblíž Narity. Jeho Wildcat, se kterým létal u VF-22, měl nestandardní kamufláž, u které byl na původní starší schéma v odstínech Blue Gray / Light Gray na vrchní straně trupu a křídél aplikován třetí odstín Semi-Gloss Sea Blue.

D VC-13, USS Core (CVE-13), srpen-září 1943

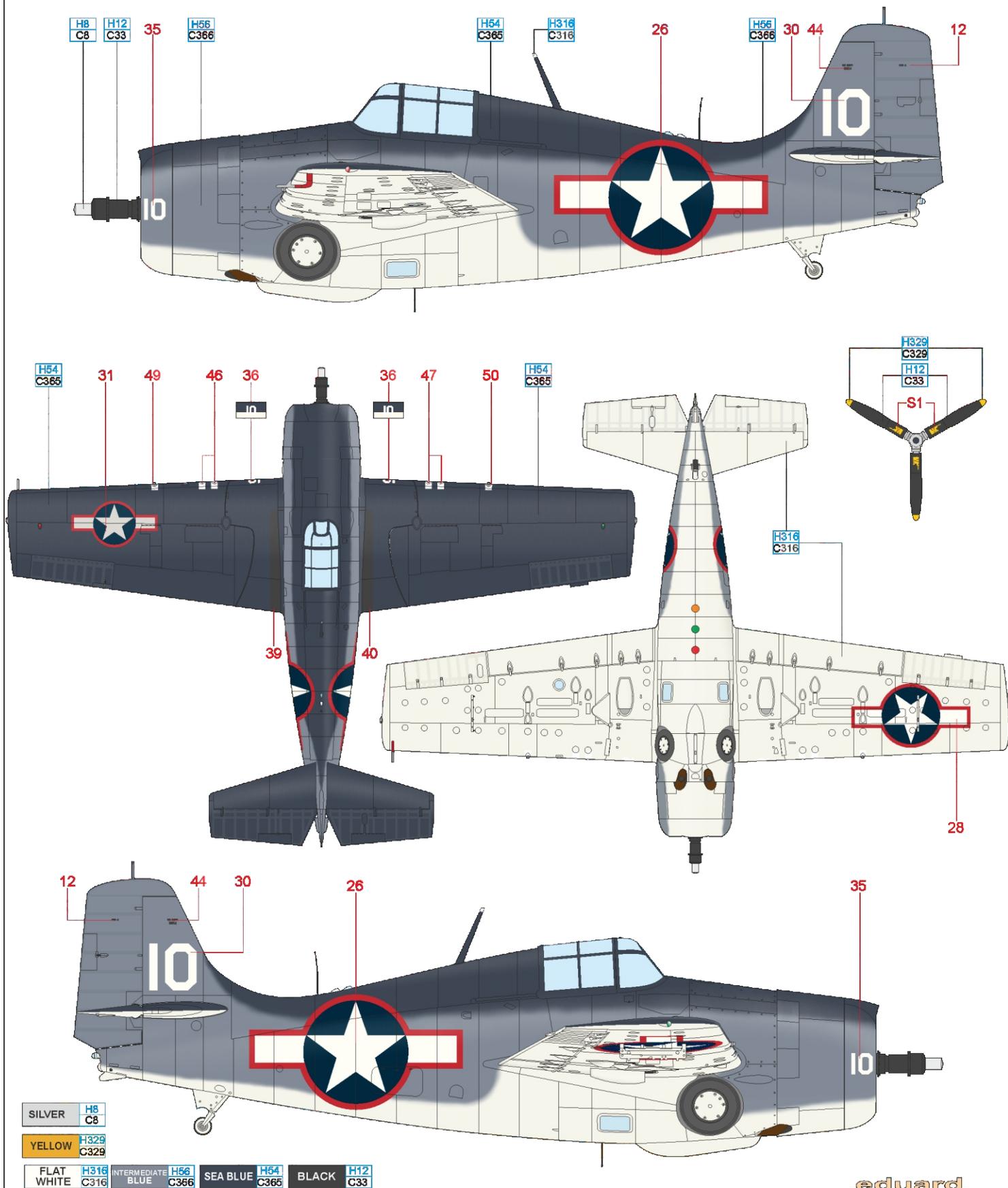
V Tacomě postavená eskortní letadlová loď USS Core (CVE-13) třídy Bogue byla uvedena do provozu 10. prosince 1942 a pojmenována byla po zálivu Core Sound. USS Core působila na západním pobřeží u San Diega, ale brzy se připojila k Atlantické flotile, aby se zúčastnila krvavé války proti ponorkám s letouny TBF-1C Avenger a F4F-4 Wildcat na palubě. První bojová plavba USS Core v Atlantiku trvala od 27. června do 31. července 1943 a VC-13 během ní zasáhla dvojici ponorek. USS Core a VC-13 si do konce roku 1943 připsaly celkem čtyři zničené ponorky a pomohly tak ukončit dobré časy německé ponorkové flotily. Wildcaty na USS Core nesly zajímavou kombinaci barev od tovární modrošedé NS přes světle šedou NS, a také obě tehdy nová schémata ASWN I a II určená pro Atlantik. Zobrazený letoun s černým identifikačním číslem 6 na směrovce měl na trupu nakresleno unikátní provedení emblému jednotky s vepsaným číslem 13. Díky tomu se stal oblíbeným pozadím pro fotografie pilotů VC-13.

FLAT WHITE	H316 C316	GRAY	H325 C325	YELLOW	H329 C329	RED	H327 C327	BLACK	H12 C33
------------	--------------	------	--------------	--------	--------------	-----	--------------	-------	------------

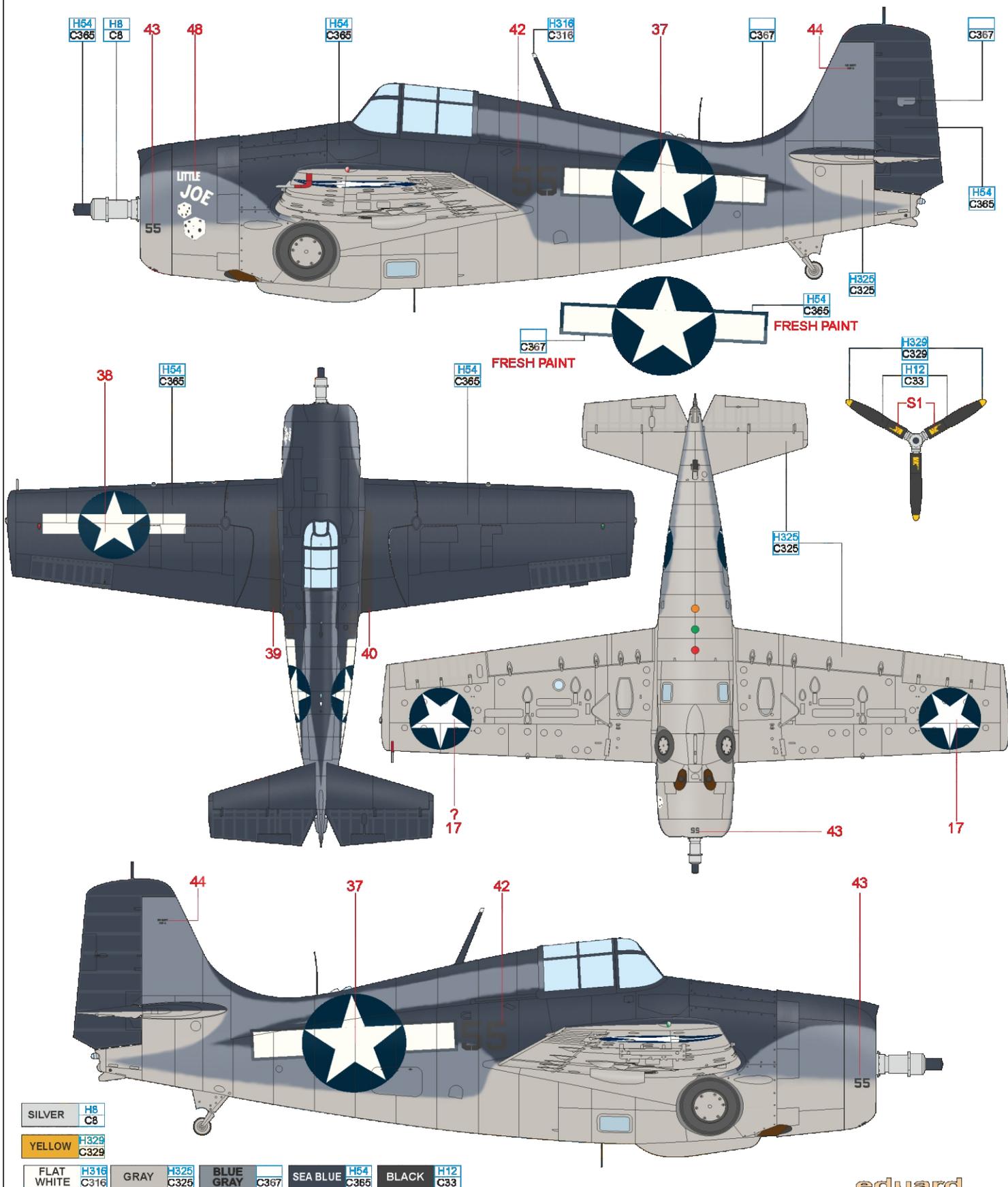
E Lt. (jg) Dean S. Laird, USS Ranger (CV-4), říjen 1943

Dean Samuel „Diz“ Laird byl jediným esem amerického námořnictva se sestřely na pacifickém i evropském bojišti. Po 2. světové válce sloužil také ve válce v Koreji a ve Vietnamu. Laird v boji sestřelil 5,75 nepřátelského letadla a jeden letoun poškodil. Dvě z jeho obětí byly německé letouny Ju 88 a He 115, sestřelené v říjnu 1943 poblíž Norska během operace Leader. Ostatní byly japonské letouny. Laird během druhé světové války absolvoval 138 bojových letů a byl mimo jiné vyznamenán Distinguished Flying Cross a Congressional Gold Medal. Létal na F4F Wildcat a poté na F6F Hellcat a byl přidělen od listopadu 1942 do března 1943 na letadlovou loď USS Ranger (CV-4). Od listopadu 1944 do března 1945 působil z USS Essex (CV-9). V roce 1969 byl jedním ze tří hlavních pilotů ve filmu Tora! Tora! Tora! Laird při jeho natáčení pomáhal s rekonstrukcí útoku na Pearl Harbor a během produkce nalétal přibližně 164 hodin.

F VMF-441, Nanumea, listopad 1943

Marine Fighting Squadron 441 (VMF-441) byla vytvořena 1. října 1942 v Tutuile na Americké Samoe z části VMF-111 a létala na letounech F4F Wildcat. Do konce května 1943 se celá squadrona přesunula do Funafuti na Elliceovy ostrovy a 28. září 1943 následoval další přesun na základnu Nanumea. Squadrona se v prosinci 1943 přesunula zpět do Tutuily, kde přezbrojila na F4U-1 Corsair. VMF-441 byla známa také pod přezdívkou „The Blackjacks“. Jednotce bylo během druhé světové války připsáno celkem 49 sestřelených letadel a po kapitulaci Japonska byla 11. července 1946 deaktivována. Zobrazený Wildcat nesl nestandardní kamufláž, u které byl na původní starší schéma v odstínech Blue Gray/Light Gray nově doplněn na horních plochách trupu a křídél třetí odstín Semi-Gloss Sea Blue. Příď letounu zdobil na levé straně motorového krytu bílý nápis „Little Joe“ s motivem hracích kostek.

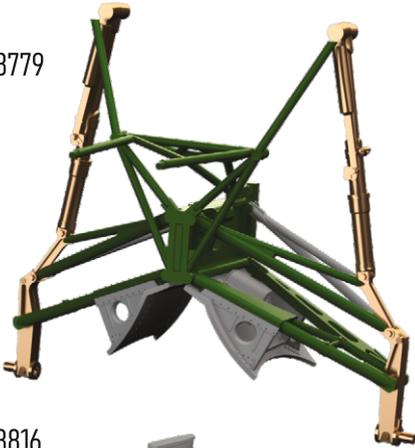

- 481093 F4F-4 landing flaps (PE-Set)
- FE1290 F4F seatbelts STEEL (PE-Set)
- 644164 F4F-4 LööK (Brassin)
- 648769 F4F gun barrels PRINT (Brassin)
- 648779 F4F undercarriage legs BRONZE (Brassin)
- 648803 F4F-4 cockpit PRINT (Brassin)
- 648815 F4F-4 wheels early (Brassin)
- 648816 F4F-4 wheels late (Brassin)
- 648817 F4F-4 landing flaps PRINT (Brassin)
- 648818 F4F-4 folding wings PRINT (Brassin)
- 648820 F4F-4 exhausts PRINT (Brassin)
- 648828 F4F-4 engine PRINT (Brassin)
- 648829 F4F-4 wheel bay PRINT (Brassin)
- 648853 F4F-4 gun bays PRINT (Brassin)
- 3DL48090 F4F-4 SPACE (3D Decal Set)
- EX904 F4F-4 TFace (Mask)

644164

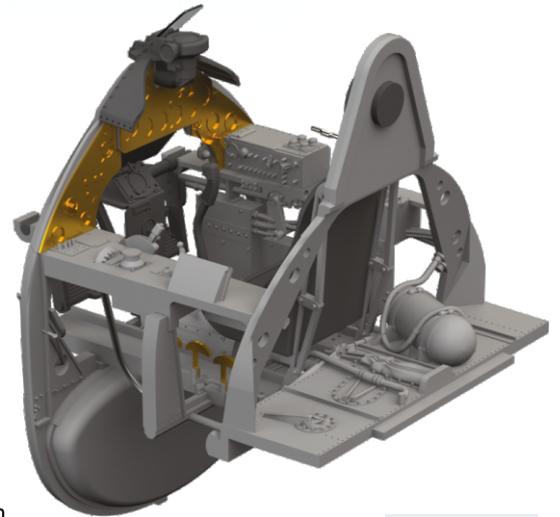
648779

648818

648803

648816

648820

648829

